

ЗОРАН М. МАНДИЋ

УНУТРАШЊА ПРИЧА ГГК

На поочейку.

Унутрашња прича је једно од највећих божијих ремек-дела. Дубоко склоњена, онтолошки закачена, негде унутра, одолева објавама детаља чулних регистрација. О њој нема података чак ни у шифрованим појединачним геном-картама о којима је забележено много баналних записа у западњачкој причи о ДНК-а. Достојевски је, узгред, у једној од цртица својих дневничких записа, поменуо значај унутрашње приче, али и код њега је тај помен остао, само, на фону недовршеног трага маргине, као једном тамном ревиру забрављеног текста људске душе. Дарвин и Фројд су, у својој књижевној неталентованости, потрошили много времена у трагањима за њом, али су о томе ћутали као заливени, вероватно зато што у разумевању даље од наслуте нису могли да продру. Унутрашња прича је веома битна за сваког писца, који приступа гестовима аутобиографског исповедања. Без дослуха са њом поезија губи смисао и делује веома смешно у пословима жанра које надничарски обавља у обдукцији прозе. Писац, без недовршене приче, личи на траљавог ходочасника, у коме је север заменио место са југом, а исток са западом. Траљавим ходочасницима сунце се у глави рађа на погрешном месту. Због те погрешности сурове зиме урушавају скоковите линије кретања сваког таквог ходочасничког духа кретања, претварајући их у трагикомичне фигуре представе мисија изгубљеног времена. И његових фуснота и фајлова.

Господин Геометар је, пре одласка за координатора регионалне коморе сушара за житарице и крупну речну рибу, радио на депонији једне сеоске библиотеке. Више од тридесет го-

дина интензивно је гњавио људе причом о сакупљању књига од којих није ниједну прочитао. Унутрашњост те приче личила је на прљаву масну крпу са којом је пред гостима убијао муве окупљене по остацима хране на столу за којим су они стрпљиво слушалачки седели. И пили ракију, коју је Господин Геометар (у даљем току текста ГГ) пекао од неразвијених салашарских прсканих шљива покајница. ГГ-ова покајничка ракија имала је класичан мирис алкохолне неподношљивости, а пекао ју је на фарми мачака, које су крвнички кресали мачори из суседства, тако да се „становништво” фарме из месеца у месец енормно увећавало. Неколико пута годишње као и мишеви. У летњем делу године дворишни ваздух на ГГ-овој фарми мачака надвисивао је оштар мирис неподношљивости ГГ-ове салашарске ракије. На фарми мачака ГГ је узгајао и кишне глисте смрдљивице због чега је, као регионални координатор поменутих сушара, започео Четврти светски рат са комшијама из адвокатске коморе и управе прихода.

Пре Четвртог рата ГГ је, као студент геодезије са освртом на технологију спасавања шећерне репе у зимском периоду, живео у главном граду једне суседне фашистичке земље. У тој истој земљи важио је за највећег критичара запостављене хигијене у студентским мензама. Због своје критичарске упорности страни студенти из Мозамбика, Бијафре и са Сејшелских острва, изабрали су ГГ-а за представника експресиониста у одбору за импресионизам Студентског савеза суседне фашистичке земље. ГГ их је, дању и ноћу, заступао на басноморфним турнирима бајко-писаца и студената са оштећеним слухом. ГГ је тај посао обављао за дневну накнаду, која му је природно исплаћивана у млеку и конзервама од коњетине, па је убрзо, због таквог карактера накнаде, добио надимак ГГ Коњ, или скраћено ГГК.

Након одслуженог војног рока, у истој суседној фашистичкој земљи, ГГК се запослио у једној салашарској сушари ситне речне рибе. Након жестоких интервенција домаћих рибољубаца примљен је, после одслуженог војног рока, на посао као приправник. Уз посао добио је и место за спавање у једној од бољих салашарских барака без купатила. Предочено му је да је купање у сопственом зноју делотворније од сваког другог контакта са бунарском водом. У то време оскудевало се у хидрофорима за воду и у агрегатима за струју. Зној и мрак су морали да се поштују. Друга мишљења и захтеви су били забрањени. Човек је снове о комфору морао да крије, или да их се јавно одрекне.

ГГК је, убрзо после војске, изашао на глас. О том публицитету писале су провинцијске новине. У једном од тих написа могло се

прочитати како се ГГК на састанку салашарске ћелије антифашистичке партије одрекао својих снова о комфору и свог сећања на студентске дане проведене у главном граду суседне фашистичке државе. Писало се много о трансу у коме је ГГК махањем руке перформански извео своја одрицања. У знак захвалности директори су ГГК-ову бараку, изнутра и споља, офарбали у плаво, а и доделили су му и број 007, без којег није више могао да долази на посао, нити да улази у плаво офарбану бараку. Број 007 ГГК је морао да, црним фломастером, испише на челу, или на леђима. Био је ликовно означен, мада му је иста наметнута ознака.

Време директорских повластица је тако ГГК-а физички деформисало, па је убрзо, са том деформацијом, изашао на глас најатрактивнијег модела савремених српских карикатуриста, који су се на конкурс за велику Жаномнијеву награду, натпевали у процесу визуелног имагинирања спољне приче света. Трка и отимање око модела ГГК личила је на чувени „крстачки рат”, који је војска Независне конкуренције, на челу са шефом Колумбовог поморског кабинета, започела у 16. веку н. е. ГГК у почетку није ни слутио са колико среће су му се отворили нови видици у његовом егзистенцијалном вилајету. И, ко зна како би и да ли би дошао до тог сазнања да га једнога дана у његовој плавој бараци није посетио извесни слободни менаџер комуникација – СМК. Већ на првом сусрету СМК је ГГК-у понудио савете за његово будуће кретање у животу уз услов да о тој сарадњи потпишу уговор у коме је СМК утврдио висину свог хонорара од 15%, а који би се обрачунавао од основице цене наплаћиване навалентним српским карикатуристима и апликантима велике Жаномнијеве награде. Први милион динара ГГК је за непуна три месеца зарадио од четворице српских карикатуриста. Један од њих Мирко Жан Пјер је ГГК-у обећао и део од новчаног износа велике Жаномнијеве награде. У једној од дигресија ове приче постоји и запис по коме је Мирко Жан Пјер те године и добио велику Жаномнијеву награду и то у износу од пет милиона динара. У поменутом запису не стоје наводи о делу новчане награде који је по обећању лауреата припао ГГК-у.

Стање текста ове биографске прозе пружило би се у недоглед и претворило у реку пасуса да је ГГК умео да продају издавања свог модела претвори у „шведски сто” поред кога би се окупљали и многи други купци, а не, само, карикатуристи. Због тог незнања његово примитивно понашање отерало је од „шведског стола” многе: психологе, портретисте, писце хороскопа, биологе, политичаре, саветнике и колумнисте. Један од инцидентата који је ГГК, модел са ушима до теменског врха главе и са носном пикином

до пупка, учинио поред свога „стола” прекинуо је рад на току ове приче. Прекид је настао у тренутку када је изнервирани ГГК несмотрено и невешто пуцајући из ловачке пушке на једног психолога – погодио у главу свог несретног партнера СМК. У једној од дигресија ове приче постоји запис да је несретни СМК преминуо од повреда главе задобијених ГГК-овим метком намењеним неком досадном психологу. Недуго после СМК смрти ГГК је ухапшен. ГГК је уместо у затвор смештен у психијатријски Институт за проматрање ексцентричних антрополошких појава. На челу тог Института у фотели директора седео је психолог кога је атентатор ГГК промашио.

Аутор овог текста није имао намеру да се бави резултатима психијатријског проматрања ГГК, нити дневничким записима директора Института на кога је ГГК пуцао. Бављење том темом угазило би дух ове приче и промашило њену основну тему, а то је сажимање текста о унутрашњој причи.

На крају!

Да, поставља се питање – Шта је унутрашња прича? Да ли књижевно сивило постмодерниста, који би се у овом тексту, на месту његовог аутора, бавили Фројдом, Јунгом, Адлером, Достојевским, па и Чеховом, наводећи низове цитата и „ци-тадела” из њихових књига, или закључак по коме она не постоји као књижевна творевина. Борхесовац Зокс би вероватно стао иза тврдње да је тајна унутрашње приче везана за „свето огледало”, које у сваком људском моделу повезује анализу са синтезом унутрашњих учесника празног скупа људске душе, тужно прикључење на метаболизам, посесивност, шећер и сексуалне фантазије. Унутрашња прича појединца је увек у дворишту гомиле која га пријатељски или непријатељски окружује нелогизмима и аспирацијама конкуренције. А, то прилично подсећа на тврдњу једног протестантског следбеника која гласи: „Продором у сопствену психу човек постаје самоубица.”

И коначно, у последњој дигресији ове приче стоји навод из кога се може сазнати да се у психијатријском Институту за проматрање ГГК убио скоком са седмог спрата његовог затворски изолованог здања. Да ли је тим гестом ГГК скочио у амбис своје унутрашње приче, питање је које овај аутор (п)оставља читаоцима и то без обавезе да на њега одговоре.